

## U s n e s e n í

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 23. února 2017 **odvolání obžalovaného Ing. Jana Mikuleckého**, nar. xxx, bytem xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 č. j. 21 T 38/2016-495 ze dne 21. prosince 2017 a rozhodl t a k t o :

Podle § 256 trestního řádu se odvolání **z a m í t á** .

## Odůvodnění

Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 byl obžalovaný Ing. Jan Mikulecký uznán vinným přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku a přečinem podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 2 trestního zákoníku a za to odsouzen k peněžitému trestu ve výměře 100.000,- Kč s tím, že pro případ, že by v určené lhůtě nebyl tento peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání devíti měsíců.

Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně spáchal obžalovaný Ing. Jan Mikulecký uvedené přečiny tím, že v období od 3. září 2014 do 28. září 2014 v Praze 9 v ulici Místecké v nebytových prostorách domu č. p. 453, jako předseda společenství vlastníku bytových jednotek v Praze 9, ulice Místecká 453, na předem dohodnutých setkáních přiměl poškozeného D. K., nar. xxx, aby přesvědčil svoji manželku, poškozenou P. K., nar. xxx, k odstoupení z kandidátní listiny politického subjektu xxx, za který kandidovala v rámci komunálních voleb v Praze 18 – Letňany, konaných ve dnech 10. října 2014 a 11. října 2014, s pořadovým číslem xxx kandidátky, a to pod pohrůzkou, že ze své pozice a své funkce zařídí, aby poškozený D. K. přišel o úklid nemovitostí v Praze 9, kde poškozený D. K. provádí na základě platných smluv úklidové práce jako osoba samostatně výdělečně činná, čímž by přišel o výdělek za prováděnou práci, a tuto pohrůzku doprovodil nabídkou toho, že po případném odstoupení poškozené P. K. z volební kandidátky zařídí poškozenému D. K. výhody, spočívající v zajištění objednávky na vymalování sklepních prostor objektu budovy na adrese Praha 9, Místecká č. p. 453, přičemž poškozenému D. K. sdělil, aby svou nabídku tzv. nadcenil s tím, že mu bude zaplacená dvakrát větší než obvyklá částka.

Vedle toho byl obžalovaný Ing. Jan Mikulecký podle § 226 písm. b) trestního

řádu zproštěn části obžaloby státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 9 sp. zn. 2 Zt 308/2014 ze dne 16. září 2016 pro jednání právně kvalifikované jako přečin maření přípravy a průběhu voleb a referenda podle § 351 alinea 2 trestního zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že v období od 3. září 2014 do 28. září 2014 v Místecké ulici č. 453 v Praze 9 jako kandidát politického subjektu xxx, za kterou kandidoval v rámci komunálních voleb v Praze 18 – Letňany, konaných ve dnech 10. října 2014 a 11. října 2014, požádal D. K., aby zajistil volební hlasy pro xxx v komunálních volbách s tím, že za každý hlas vyplatí D. K. částku ve výši 200,- Kč, kdy 150,- Kč předá D. K. osobě hlasující pro xxx a 50,- Kč si ponechá pro sebe, a to po ověření hlasování D. K. označených osob, které má možnost provést. Této části obžaloby byl obžalovaný Ing. Jan Mikulecký zproštěn proto, že uvedený skutek není trestným činem.

Proti citovanému rozsudku si obžalovaný Ing. Jan Mikulecký podal v zákonné lhůtě odvolání. Odvolání obžalovaného směřuje proti odsuzující části napadeného rozsudku, konkrétně proti jejímu výroku o vině a o trestu. V jeho odůvodnění zopakoval obžalovaný svá tvrzení, která uplatnil již v předchozích stádiích trestního řízení, a namítl, že z provedeného dokazování nevyplývají skutková zjištění, která učinil soud prvního stupně, a že v daném skutkovém rámci nemohou obstát ani jím použité právní kvalifikace jednání, které mu je kladeno za vinu. Vyslovil přitom přesvědčení, že soudem prvního stupně byla přeceněna svědectví osob zpochybňujících jeho obhajobu, zvláště pak poškozených D. K. a P. K., a že soud prvního stupně vyšel z procesně nepoužitelných audiozáznamů předložených poškozeným D. K. a nedůvodně shledal nadbytečným opatření některých jím navržených důkazů, zvláště pak svědectví osob, které mohly potvrdit nereálnost údajné pohružky ukončení výkonu úklidových prací poškozeným D. K. ve všech bytových domech v Letňanech. Takovýto postup označil za nezákonný a celý rozsudek za nevyvážený s ohledem na to, že podle jeho názoru na jedné straně zlehčuje jeho obhajobu a jeho důkazní návrhy a na druhé straně nevyvozuje žádné závěry z rozporů ve výpovědích poškozených D. a P. K.. V návaznosti na to připustil, že v inkriminované době se několikrát setkal s poškozeným D. K. a že s ním probíral některá témata, o kterých vypověděli poškození D. K. a P. K. a o kterých je řeč na zvukové nahrávce předložené prvně jmenovaným, avšak současně vyloučil, že by o nich mluvili tak jak tvrdili poškození a jak je to zachyceno na zmíněné nahrávce. V tomto kontextu konstatoval, že ve skutečnosti pokud poškozená P. K. tvrdila, že podepsala listinu, ve které vyjadřovala vůli odstoupit z kandidátní listiny pro komunální volby v roce 2014, není jasné kam se taková listina poděla. On sám odmítl možnost, že by jí převzal, a prokazatelně – jak doplnil – nebyla předána ani volebnímu orgánu, takže poškozená P. K. fakticky nepřestala být v komunálních volbách v roce 2014 volební kandidátkou xxx. Pravost těch stejnopisů dané listiny, které předložili soudu poškození D. K. a P. K., pak zpochybnil poukazem na to, že jejich počet neodpovídá počtu, které měli poškození podle svých vlastních tvrzení vyhotovit. S poukazem na to uzavřel, že popis skutku v napadeném rozsudku neodpovídá realitě ani pokud jde o odstoupení poškozené P. K. z volební kandidatury ani co do popisu postupu při jejím odstupování z ní. V této souvislosti zároveň vyslovil přesvědčení, že v posuzovaném případě se ve skutečnosti jednalo o provokaci připravenou konkurenčním volebním subjektem – totiž xxx – ve spolupráci s poškozeným D. K., zinscenovanou s cílem znemožnit jak jeho samotného tak xxx, kterou reprezentoval. V tomto kontextu připomněl, že ve věci proti sobě stojí dvě skutkové verze, a to jeho vlastní verze, podporovaná svědectvím M. J. a Mgr. I. K., a

verze poškozených D. K. a P. K., podporovaná jimi předloženou audionahrávkou dvou jednání s ním. Zatímco svědectví jeho stranických kolegů M. J. a Mgr. I. K. soud prvního stupně shledal bez dalšího lživými a nevěrohodnými, o svědectví poškozených D. K. a P. K. opřel svá klíčová skutková zjištění, ačkoliv – podle jeho názoru – vyznívala rozporně. V této souvislosti uvedl, že poškozená P. K. – na rozdíl od svého manžela D. K. a od písemného prohlášení sepsaného před podáním trestního oznámení – v hlavním líčení nepotvrdila, že by jí jakkoliv vyhrožoval, a ohledně údajného podplácení uvedla, že jen od manžela ví, že mu za vymalování sklepa nabídl nejdříve 60.000,- Kč a následně i 100.000,- Kč a 200.000,- Kč, zatímco její manžel v této souvislosti mluvil pouze o nabídce 40.000,- Kč a 70.000,- Kč. Za zarážející na postupech jejího manžela – D. K. – pak označil to, jak cíleně zakoupil diktafon, aby na něm nahrál usvědčující rozhovor s ním, a jak mu po volbách roku 2014 zaslal provokační SMS zprávu s textem vyznívajícím tak, jakoby se podílel na manipulacích s volebním výsledkem. S ohledem na to podle jeho názoru soud prvního stupně pochybil pokud učinil svědectví poškozených manželů D. a P. K. základem svých skutkových závěrů, a pokud jako důkaz proti němu použil nepřípustným způsobem získanou audionahrávku rozhovoru, kterou předložil poškozený D. K.. Na konto této audionahrávky připomněl, že celý nahraný hovor mezi ním a poškozeným D. K. byl tímto cíleně vyvolán a předem připraven a byl jím nahrán za účelem donutit ho k odpovědím, které by následně mohly být použity proti němu. Za doklad toho označil to, že jmenovaný v něm vystupoval aktivně, podle připravených bodů, a pokládal zavádějící, návodné a sugestivní otázky, týkající se i toho co spolu probrali už v minulosti, takže jeho odpovědi není možné považovat za učiněné svobodně a spontánně. To podle jeho názoru činí nahrávku tohoto jejich rozhovoru pořízenou poškozeným bez jeho souhlasu procesně nepoužitelnou a nemůže být důkazem o tom, co on sám ze své vůle řekl. Jedná se – jak doplnil – o obdobnou nepřípustnost důkazu jako je nahrazování procesně nepoužitelné výpovědi obžalovaného svědectvím svědků, před nimiž takovou výpověď učinil, aniž by přitom byla dodržena procesní pravidla zakotvená v trestním řádu pro opatřování a provádění důkazů. V návaznosti na to zdůraznil, že důkaz nahrávkou daného rozhovoru může být maximálně důkazem o tom, že s poškozeným D. K. mluvil, nikoliv však důkazem o tom, co konkrétně během daného rozhovoru řekl a hlavně co chtěl říci a učinit. V tomto kontextu zároveň poukázal na to, že nehledě na úsilí vynaložené poškozeným D. K. ve snaze usvědčit ho, není na pořízené audionahrávce daného rozhovoru mezi nimi zachycena žádná pohrůžka z jeho strany vůči poškozenému D. K. a nic v čem by bylo možné vidět projev vydírání tohoto a jeho manželky. Nadto připomněl, že pokud měla podle poškozeného D. K. ona mu adresovaná pohrůžka z jeho strany spočívat v zařízení toho, aby přišel o úklid všech nemovitostí v Praze 9, byla zřejmě nerealizovatelná, neboť díky svému vlivu mohl prosadit ukončení smluvního vztahu na úklidové práce pouze v tom domě, v němž byl předsedou společenství vlastníků bytových jednotek, což by s ohledem na počet dalších zakázek na úklid, které měl poškozený D. K. v inkriminované době, nebylo možné považovat za pohrůžku těžké újmy a trestněprávně to postihovat. Obdobně označil za zjevně nereálné také tvrzené umělé navýšení ceny za vymalování sklepních prostor ve prospěch poškozeného D. K., neboť o něm nemohl rozhodnout samostatně, ale jen se souhlasem celého společenství vlastníků bytových jednotek, a pokud byl v takovém jednání soudem prvního stupně spatřován úplatek jinému v souvislosti s podnikáním jiného ve smyslu § 332 odst. 1 alinea 2 trestního zákoníku, pak podle jeho přesvědčení navíc neodpovídala taková právní kvalifikace definici skutku. Celkově vzato tedy namítl, že

soud prvního stupně v posuzovaném případě neprovedl veškeré úkony sloužící k objasnění věci, rozhodl na základě neúplných a nepřesných skutkových zjištění, učiněných s použitím jednoho zásadního nepřípustného důkazu, a věc také nesprávně právně posoudil. S ohledem na to – a s odkazem na zásadu in dubio pro reo – navrhnul, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí soudu prvního stupně nebo ho zprostil obžaloby.

Městský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost odsuzujících výroků napadeného rozsudku a správnost postupu řízení, které mu předcházelo, neshledal důvody pro postup podle § 254 odst. 2 trestního řádu, a dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné.

Trestní řízení proti obžalovanému Ing. Janu Mikuleckému bylo vedeno v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu, včetně procesních ustanovení zabezpečujících ochranu jeho zákonných práv a zájmů, právo na řádnou obhajobu nevyjímaje.

Soud prvního stupně provedl v hlavním líčení všechny reálně dostupné, pro objasnění věci podstatné důkazy způsobem odpovídajícím ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu a podle názoru odvolacího soudu postupoval důsledně tak, aby správně zjistil skutkový stav věci a z takto zjištěného skutkového stavu pak také při svém rozhodování vycházel. Obžalovaný Ing. Jan Mikulecký navrhl nad rámec důkazů provedených v hlavním líčení výsledky několika osob, které ovšem zjevně nebyly účastny jednání, které bylo předmětem trestního stíhání, a nemohly nijak přispět k objasnění věci, takže soud prvního stupně důvodně neshledal účelným doplňovat dokazování jejich výpověďmi. Stejně tak správně vyhodnotil jako procesně použitelné důkazy audionahrávkami z jednání mezi obžalovaným Ing. Janem Mikuleckým a poškozeným D. K. pořízenými posledně jmenovaným. Obžalovaný Ing. Jan Mikulecký se v průběhu trestního řízení nikdy výslovně nepřihlásil k tomu, že je na těchto nahrávkách zachycen při jednání s poškozeným D. K., nicméně jejich procesní nepoužitelnost dovozoval z toho, že představují nepřípustný zásah do jeho soukromí, že k jejich pořízení nedal souhlas a že vše co je na nich zachyceno bylo zinscenováno poškozeným D. K.. Tato jeho argumentace však nemohla obstát. Odborné zkoumání z oboru fonoskopie sice vedlo jen k pravděpodobnostnímu závěru o tom, že jedním z mluvčích na daných nahrávkách je právě on, ale zároveň nebylo tímto zkoumáním identifikováno nic, co by ho vylučovalo jako mluvčího na nich, pravděpodobnost, s níž v něm byl na nich identifikován jako jeden z mluvčích, byla velmi vysoká a ve spojení se svědectvím poškozeného D. K., který potvrdil, že na nich mluví s ním, bylo možné jednoznačně uzavřít – jak učinil soud prvního stupně – že na nich jsou zachycena jejich jednání. Za nepochybné bylo možné mít též to, že tyto nahrávky byly pořízeny bez souhlasu obžalovaného Ing. Jana Mikuleckého v době volební kampaně před komunálními volbami v roce 2014, v nichž kandidoval on i poškozená P. K.. V tomto smyslu se totiž vyjádřil jak on, tak oba poškození. V daném kontextu bylo stěží možné mluvit o zásahu do práva na soukromí obžalovaného Ing. Jana Mikuleckého – jak to prezentoval on sám – a to už proto, že nahraná jednání fakticky souvisela s danou volební kampaní a že jejich nahrávky byly pořízeny v nebytových prostorách domu č. p. 453 v Místecké ulici v Praze 9 přístupných dalším osobám. Došlo jimi však k zásahu do dalších osobnostních práv obžalovaného, zvláště pak do jeho práva na

nedotknutelnost jeho osoby ve smyslu čl. 7 a 10 ústavní Listiny základních práv a svobod a čl. 8 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tento zásah do nich poškozeným D. K. byl nicméně v tomto případě plně vyvážen jeho zájmem na ochraně jeho osobnosti a osobnostních práv jeho manželky P. a převážen veřejným zájmem na odhalování a stíhání trestné činnosti, v daném kontextu spočívající ve vydírání a podplácení ve spojitosti s komunálními volbami. Za těchto okolností bylo obhájitelné pořízení daných zvukových nahrávek bez souhlasu obžalovaného Ing. Jana Mikuleckého. Absence jeho souhlasu s jejich pořízením tak nemohla zapříčinit jejich nepoužitelnost jako důkazů v této trestní věci. Soud prvního stupně přitom správně shledal, že jejich opatření a použití jako důkazů nebránila ani právní úprava dokazování v trestních věcech. Tak předně, žádné ustanovení trestního řádu *a priori* nezakotvilo důkazní nepoužitelnost zvukové nahrávky pořízené poškozeným bez souhlasu obžalovaného. Naopak, její použitelnost bylo možné – a dosud je možné – opřít o právní úpravu obsaženou v ustanovení § 89 odst. 2 trestního řádu, podle níž může za důkaz sloužit v zásadě vše, co může přispět k objasnění věci. Při aplikaci tohoto ustanovení je sice vždy na místě zvažovat to, zda při opatřování určitého důkazu nebyla dotčena nějaká ústavou chráněná osobnostní práva, ale pokud se tak stalo, neznamená to bez dalšího, že provedení takového důkazu není přípustné. Jeho přípustnost totiž může opodstatnit to, že nad zájmem na ochraně takového dotčeného práva převáží zájem na ochraně osobnosti jiných osob a veřejný zájem na postihu delikventních jednání. Právě tak tomu přitom bylo v případě posuzovaném v této trestní věci. Zároveň v něm – stejně jako v jiných obdobných případech – nic nebránilo tomu, aby poškozený opatřil určitý důkaz. S takovými situacemi platné právní předpisy výslovně počítají a poškozeným osobám přiznávají nejen právo navrhnout důkazy, ale i právo je v trestním řízení předkládat. Na opatření důkazů v podobě daných zvukových nahrávek poškozeným D. K. a na jejich předložení orgánům činným v trestním řízení tedy nebylo nic nezákonného, a to bez ohledu na to, že – obecně vzato – vyšetřování a postihování trestné činnosti, stejně jako shromažďování důkazů o ní, je v kompetenci orgánů činných v trestním řízení. Dané nahrávky byly pořízeny poškozeným D. K. za využití elektronického záznamového zařízení a zachycovaly jeho vlastní hovor s další osobou, konkrétně obžalovaným Ing. Janem Mikuleckým, který se odehrál před zahájením trestního stíhání v této trestní věci. Fakticky šlo ze strany poškozeného D. K. o zaznamenání děje, jehož byl účastníkem, a tím nebyla porušena žádná právní norma. Excesem z platné právní úpravy by bylo, kdyby poškozený D. K. pořízené nahrávky zveřejnil, avšak ani to by je neučinilo procesně nepoužitelnými. Jejich procesní nepoužitelnost přitom nezaložily ani okolnosti jejich pořízení. Pokud obžalovaný Ing. Jan Mikulecký namítal, že nahraná jednání vyvolal a zinscenoval poškozený D. K., neodpovídalo to skutečnosti. Schůzky, na nichž došlo k daným jednáním, inicioval obžalovaný Ing. Jan Mikulecký. Tuto skutečnost sám připustil a doložena je též svědectvími poškozených D. a P. K. a zajištěnou komunikací mezi nimi a obžalovaným prostřednictvím SMS zpráv. Výpověď poškozeného D. K. a jím pořízenou nahrávkou prvního ze zaznamenaných jednání s obžalovaným je zároveň zadokumentováno, že si na toto jednání předem připravil a na list papíru poznamenal body, které chtěl s obžalovaným probrat a které zahrnovaly i to, co s ním probíral už v minulosti. Sám v této souvislosti potvrdil, že to udělal v zájmu zachycení nabídek už v minulosti učiněných obžalovaným a jím už vznesených požadavků na něj a na jeho manželku. Soustředil se přitom jak na skutečnosti, které nebyly předmětem trestního stíhání (vztah obžalovaného k Mgr. O. L.), tak na skutečnosti zahrnuté do obvinění obžalovaného ale nezahrnuté do popisu skutku

postiženého soudem prvního stupně (slib zařízení parkovací karty, slib odvolání ředitele základní školy, slib přidělení grantu pro taneční školu v Letňanech a poskytnutí vstupenek na For Arch) a na skutečnosti, pro které byl obžalovaný soudem prvního stupně postižen (zvláště příslib zaplacení nadceněných prací). Pořízenou zvukovou nahrávkou průběhu této schůzky je přitom doloženo, že obžalovaný potvrdil již v minulosti dané – výše uvedené – přísliby a že převzal „papíry“ od manželky poškozeného D. K. P. K., zvláště pak jí podepsanou listinu o jejím odstoupení z kandidátky xxx pro komunální volby v roce 2014, kterou požadoval. Během rozhovoru byl zjevně aktivní, uvedené přísliby potvrdil zcela přirozeně, aniž by byl vystaven jakémukoliv nátlaku nebo byl k čemukoliv naváděn. Současně zcela spontánně vyjádřil trvalý zájem na odstoupení poškozené P. K. z kandidátky xxx a připravenost kompenzovat tento její krok uvedenými výhodami. Konec konců právě kvůli tomu inicioval dané jednání – stejně jako na něj navazující další nahrané jednání – s poškozeným D. K., jehož využíval jako prostředníka při vyvíjení nátlaku na poškozenou P. K.. Pořízené nahrávky daných jednání přitom neobsahují nic co by mohlo svědčit o tom, že mu bylo cokoliv jakoukoliv formou vnucováno poškozeným D. K. nebo že jím byl vmanipulován do něčeho co nechtěl. Sám poškozený nepřišel během rozhovorů s ním s žádným vlastním návrhem, poznámky k tomu, co s ním chtěl projednat, mu ukázal, a list papíru, na němž je měl, posléze na jeho žádost roztrhal. Skrytě aktivní byl jen v tom, že bez vědomí obžalovaného použil k zaznamenání průběhu daných jednání diktafon, který mu opatřila jeho manželka P. K.. V tomto kontextu potvrdil, že pořízené nahrávky chtěl použít jako usvědčující důkaz proti němu a že toto mu také dodatečně – ale ještě před podáním trestního oznámení – řekl. Zároveň vyloučil, že by s pořízenými nahrávkami jakkoliv manipuloval, a tuto skutečnost potvrdily výstupy jejich odborného zkoumání z oboru fonoskopie. Tímto zkoumáním totiž nebyly zjištěny žádné zásahy do nich. Pokud tedy soud prvního stupně shledal dané nahrávky autentickými a jako nepodložené odmítl tvrzení obžalovaného o zinscenování na nich zaznamenaných jednání poškozeným D. K., učinil tak zcela opodstatněně. Stejně tak správně v nich viděl procesně použitelné důkazy, a proto jimi také v hlavním líčení důkaz provedl.

Soud prvního stupně nepochybil ani při hodnocení provedených důkazů. Hodnotil všechny relevantní důkazy, včetně důkazů zdánlivě méně závažných, a to na podkladě svého vnitřního přesvědčení a plně v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu a ve všech vzájemných souvislostech. Důkazy zhodnotil logickým a dostatečně konkrétním způsobem, jemuž nelze nic zásadního vytknout. Za této situace lze mít důvodně za to, že jím zjištěný skutkový stav má plnou oporu v provedených důkazech.

Samotné odvolání podané obžalovaným Ing. Janem Mikuleckým v zásadě pouze opakuje obhajobu jím uplatněnou již v řízení před soudem prvního stupně a ten se s ní náležitě vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku.

K skutkovým okolnostem rozhodným pro právní posouzení věci je na místě uvést, že odvolací soud má ve shodě se soudem prvního stupně za to, že pro posouzení věci je klíčové vyhodnocení dvou skutkových verzí, které v daném případě stojí proti sobě. Na jedné straně je to skutková verze vyplývající z výpovědi obžalovaného Ing. Jana Mikuleckého, která ve svých podstatných bodech stojí osamoceně, na druhé straně je to skutková verze poškozených D. a P. K., podporovaná audionahrávkami pořízenými prvně jmenovaným. Se skutkovou verzí

poškozených D. a P. K. nadto plně korespondují svědectví Mgr. O. L. – vedoucího kampaně xxx v komunálních volbách v roce 2014 v Praze Letňanech – a L. V. – člena téhož hnutí – kteří uvedli co se o aktivitách obžalovaného Ing. Jana Mikuleckého dozvěděli od poškozených a popsali jednotlivé kroky, které v té souvislosti sami činili. Tyto jejich kroky jsou přitom zdokumentovány příslušnými listinnými doklady. Obžalovaný Ing. Jan Mikulecký se oproti tomu dovolával svědectví M. J. – v inkriminované době místopředsedy společenství vlastníků bytových jednotek v Praze 9 v ulici Mistecká 453 – a Mgr. Ivana Kabického – starosty Městské části Praha 18 a zastupitele Hlavního města Prahy – a tito skutečně podpořili některá jeho tvrzení, nikoliv však celou jeho obhajobu ve všech podstatných souvislostech. Soud prvního stupně opřel svá skutková zjištění v první řadě o skutkovou verzi poškozených D. a P. K., o záznam jednání mezi obžalovaným Ing. Janem Mikuleckým a poškozeným D. K. na jím pořizovaných audionahrávkách a o svědectví L. V. a Mgr. O. L. a odvolací soud má za to, že tak učinil důvodně, neboť se zároveň náležitě vypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi namítanými obžalovaným Ing. Janem Mikuleckým.

Východiskem pro právní posouzení stíhaného jednání jsou následující skutkové okolnosti:

V průběhu září a na počátku října roku 2014 vrcholila volební kampaň před komunálními volbami, které proběhly ve dnech 10. a 11. října 2014. Kandidátku xxx pro tyto volby v Městské části Praha 18 vedl Mgr. Ivan Kabický, v té době zastávající funkci starosty této městské části, a tato kandidátka dané volby v této městské části vyhrála. Kandidátem číslo 2 na této kandidátce byl obžalovaný Ing. Jan Mikulecký a i on byl zvolen do zastupitelstva dané městské části. Stejně tak se do tohoto zastupitelstva dostali dva členové xxx, Mgr. O. L. a L. V.. Prvně jmenovaný byl na čele kandidátky tohoto hnutí a kandidátkou s pořadovým číslem xxx na ní byla poškozená P. K.. Poškozené P. K. nabídl kandidaturu za toto hnutí L. V. prostřednictvím jejího manžela D. K., jenž v té době zajišťoval jako osoba samostatně výdělečně činná úklid v řadě domů v obvodu Prahy 9, včetně domu v xxx ulici č. xxx v němž bydlel obžalovaný Ing. Jan Mikulecký, jenž současně působil jako předseda společenství vlastníků bytových jednotek v tomto domě.

Tyto základní skutkové okolnosti jsou bezpečně doloženy celým komplexem opatřených důkazů. Tyto důkazy ve vztahu k nim vyznívají zcela jednoznačně a nerozporně. Není mezi nimi totiž žádný, který by je jakkoliv zpochybňoval. Klíčový význam mezi nimi mají výpověď obžalovaného Ing. Jana Mikuleckého a svědectví D. K., P. K., Mgr. I. K., M. J., Mgr. O. L. a L. V., jakož i opatřené listiny vztahující se k uvedeným komunálním volbám. Z nich je také patrné, že poškozená P. K. napadla výsledek těchto voleb soudní žalobou, avšak podala ji opožděně, takže o ní nebylo věcně rozhodnuto.

Nepochybnou skutečností je též to, že v inkriminovaném období měsíce září roku 2014 – v průběhu dané volební kampaně – se obžalovaný Ing. Jan Mikulecký několikrát setkal s poškozeným D. K.. Tuto skutečnost totiž potvrdili oba jmenovaní. Rozešli se však v líčení toho, co bylo předmětem jejich jednání a v co tato jejich jednání vyústila. Obžalovaný Ing. Jan Mikulecký kladl důraz na to, že šlo o jejich běžná setkání spojená s tím, že poškozený D. K. zajišťoval úklid v domě, v němž on bydlel. Oproti tomu poškozený D. K. označil za těžiště jejich tehdejších jednání

požadavek obžalovaného Ing. Jana Mikuleckého na odstoupení jeho manželky P. K. z kandidátky xxx. Obžalovaný Ing. Jan Mikulecký v tomto kontextu připustil, že i o této záležitosti s poškozeným D. K. mluvil, ale zdůraznil, že to bylo z jeho podnětu, a že na jeho žádost také připravil listinu, na základě které se mohla poškozená P. K. nechat vyškrtnout z kandidátní listiny xxx. Zároveň vyloučil, že by se domáhal jejího vzdání se dané kandidatury a že by na ní v této souvislosti – ať už přímo nebo prostřednictvím jejího manžela D. K. – vykonával jakýkoliv nátlak, případně že by poškozenému D. K. hrozil uplatněním svého vlivu s cílem připravit ho o výkon úklidových prací v domech v Praze Letňanech. Stejně tak odmítl jakoukoliv spojitost mezi kandidaturou P. K. za xxx a jednáním s poškozeným D. K. o odměně za vymalování sklepních prostor domu v Praze 9, Místecké ulici č. 453. Také v tomto ohledu se přitom dostal do rozporu se skutkovou verzí poškozeného D. K., neboť v podání D. K. na něj – a jeho prostřednictvím na jeho manželku P. K. – vyvíjel – ve snaze přimět jí k odstoupení z volební kandidátky xxx – nátlak v podobě pohrůžky podniknutím kroků směřujících k zbavení ho příjmů z prováděných úklidových prací v Praze Letňanech doprovázené nabídkou zásadního nadcenění jeho práce na vymalování sklepních prostor domu v Praze 9, Místecké ulici č. 453 pro případ odstoupení jeho manželky z dané volební kandidátky. Ve vztahu k těmto skutečnostem zásadním pro posouzení stíhaného jednání stála klíčová skutková tvrzení obou jmenovaných – tedy obžalovaného Ing. Jana Mikuleckého a poškozeného D. K. – proti sobě. Zatímco však skutková tvrzení obžalovaného Ing. Jana Mikuleckého zůstala osamocena, skutkovou verzí rozhodných skutkových okolností poškozeného D. K. podpořilo svědectví jeho manželky P. K. a obsah jím pořízených zvukových nahrávek z dvou jeho setkání s obžalovaným Ing. Janem Mikuleckým. Navíc, ve shodě s těmito důkazy vyzněla svědectví L. V. a Mgr. O. L.. Ti sice nebyli účastníky daných jednání, ale poškození D. K. a P. K. se jim svěřili s tím, čeho se týkala, a oni to pak reprodukovali ve svých výpovědích.

Svědci L. V. a Mgr. O. L. popsali to, co jim poškození sdělili, v hrubých rysech, a to s důrazem na to, že P. K. podepsala listinu, kterou se vzdávala kandidatury za xxx, pod nátlakem obžalovaného Ing. Jana Mikuleckého vyvíjeným na ní prostřednictvím jejího manžela D. K.. Tomu totiž – jak jim řekli – obžalovaný hrozil tím, že pokud mu nevyhoví, docílí svým vlivem toho, že přijdou o příjem z prováděných úklidových prací v Praze Letňanech. Oba svědci ve shodě s poškozenými – ale i s Mgr. I. K. – v tomto kontextu zařadili obžalovaného Ing. Jana Mikuleckého mezi vlivné lokální politické osobnosti s aspirací dostat se do výkonných komunálních funkcí. Poškození se tedy reálně mohli obávat toho, že bude-li chtít, uplatní svůj vliv proti nim a D. K. minimálně zkomplikuje možnosti příjmu ze zajišťování úklidových prací v dané lokalitě, což mohlo existenčně ohrozit celou jejich rodinu.

Oba poškození vypověděli k věci velice podrobně a v zásadě i v detailech shodně. Ve svých výpovědích se částečně rozešli pouze v líčení toho, kolik obžalovaný nabídl D. K. pro případ vzdání se P. K. volební kandidatury za vymalování sklepních prostor domu v Praze 9, Místecké ulici č. 453. Oba shodně uvedli, že nejdříve mluvil o dvojnásobném nadcenění dané zakázky, a částečně odlišně se vyjádřili k tomu o co následně tuto nabídku navýšil : D. K. uvedl, že jí navýšil nejdříve na 70.000,- Kč a poté co pořídil nahrávky dvou jejich jednání na 100.000,- Kč, ale že tuto nabídku odmítl, stejně jako její případné další navýšení na 200.000,- Kč, zatímco P. K. uvedla, že v poslední fázi jednání svou původní nabídku navýšil na 100.000,- Kč a pak i na 200.000,- Kč. Tyto ve své podstatě nevýznamné

rozdíly ve výpovědích poškozených bylo možné přičíst tomu, že k věci vypovídali s poměrně velkým časovým odstupem a úplně všechno si již nedokázali přesně vybavit. Důležité přitom bylo, že uvedená nabídka minimálně dvojnásobného navýšení dané ceny ze strany obžalovaného Ing. Jana Mikuleckého, byla zaznamenána též na pořizovaných nahrávkách z dvou jeho jednání s D. K., a to opakovaně, navíc vždy byla učiněna tak, že bylo zřejmé, že je míněna jako forma protiplnění za vzdání se volební kandidatury P. K.. Současně dal obžalovaný pokaždé najevo připravenost doplatit ze svého poškozeným to, co nebude uhrazeno ze zdrojů společenstvím vlastníků bytových jednotek v daném domě. Počítal tedy zjevně i s alternativou, že příslušné společenství vlastníků bytových jednotek nemusí odsouhlasit plnění v té výši, v jaké ho přislíbil poškozeným. Na pořizovaných nahrávkách jeho jednání s D. K. jsou zaznamenány také další jeho sliby poškozeným dané ve snaze docílit odstoupení P. K. z kandidátky xxx. Jednalo se o slib zařízení parkovací karty pro ně, slib přidělení grantu pro taneční školu v Letňanech navštěvovanou jejich dětmi a slib odvolání ředitele místní základní školy. Také v tomto plně koresponduje obsah pořizovaných nahrávek se svědectvím obou poškozených.

Vzájemná obsahová shoda a provázanost uvedených důkazů vedla soud prvního stupně důvodně k tomu, že rozhodná skutková zjištění učinil právě na jejich základě. Doloženy jimi přitom byly všechny pro posouzení věci podstatné skutkové okolnosti. To, že obžalovaný Ing. Jan Mikulský působil na poškozeného D. K. v tom směru, aby se poškozená P. K. vzdala volební kandidatury za xxx v komunálních volbách v roce 2014, a že za to opakovaně přislíbil několik výhod, včetně nadhodnocení prací na vymalování sklepních prostor v domě na adrese Praha 9, Místecká č. 453, je doloženo především svědectvím poškozeného D. K., s nímž o tom jednal, a jím pořizovanými zvukovými nahrávkami jejich jednání o tom, jakož i svědectvím poškozené P. K.. Těmito důkazy – a příslušnými listinami – je současně zadokumentováno to, že obžalovaný Ing. Jan Mikulecký připravil pro poškozenou P. K. text rezignačního dopisu, jímž odstupovala z kandidátky xxx, a že od poškozeného D. K. převzal tento rezignační dopis s jejími ověřenými podpisy. Výpovědi poškozeného D. K. je pak usvědčován též z toho, že pro případ nevyhovění jeho požadavku na odstoupení P. K. z dané volební kandidátky mu vyhrožoval učiněním kroků, které ho připraví o příjem z výkonu úklidových prací. Poškozená P. K. v návaznosti na to potvrdila, že jí o tom vzápětí informoval, stejně jako to, že právě tato pohrůžka jí vedla k podpisu listiny o odstoupení z volební kandidátky xxx. Ve shodě s těmito výpověďmi obou poškozených pak vyzněla svědectví L. V. a Mgr. O. L., kteří se od nich dodatečně dozvěděli uvedené skutečnosti. V celém průběhu dokazování přitom nevyšlo najevo nic co by zpochybnilo vypovídací hodnotu všech těchto důkazů a z nich vyplývajících skutečností. Stejně tak nebyl opatřen a proveden žádný důkaz, na jehož základě by bylo možné usoudit na to, že se obžalovaný Ing. Jan Mikulecký stal v posuzovaném případě obětí komplotu ze strany reprezentantů xxx, jak naznačil v rámci své obhajoby.

Obhajoba obžalovaného Ing. Jana Mikuleckého promítnutá do jím učiněných výpovědí přitom nemohla obstát v konfrontaci s ostatními provedenými důkazy. Klíčovou roli mezi těmito důkazy hrály vedle svědectví uvedených osob dvě zvukové nahrávky jeho jednání s poškozeným D. K.. Jimi jsou jednoznačně vyvrácena především jeho tvrzení o tom, že nevyvíjel žádný nátlak na to, aby poškozená P. K. v inkriminovaném období odstoupila z volební kandidátky xxx, a jeho popření toho,

že slíbil poškozenému D. K. nadhodnocenou odměnu za vymalování sklepních prostor v domě na adrese Praha 9, Místecká č. 453. První z uvedených nahrávek současně vyvrací jeho tvrzení – ale i tvrzení svědka M. J. – o tom, že zamýšlené vymalování daných sklepních prostor a jeho ohodnocení projednávali s poškozeným D. K. společně jako vrcholní funkcionáři příslušného společenství vlastníků bytových jednotek. Na dané nahrávce je totiž zaznamenáno jak sám obžalovaný během jednání s poškozeným D. K. opakovaně připomínal, že s M. J. o celé věci – míněno vymalování sklepních prostor – nehovořil, protože se mu ho nepodařilo zastihnout, a jak přislíbil, že to co nebude možné uhradit ze zdrojů společenství vlastníků bytových jednotek vyrovná ze svých vlastních finančních prostředků. Nadto, zaznamenána je také část jeho jednání s poškozeným D. K. o platbách za získání volebních hlasů voličů z řad romské komunity pro xxx, tedy další jednání pro které byl postaven před soud a které popřel. Sám se v rozporu se zaznamenaným průběhem jednání na toto téma snažil vše vydávat za nedorozumění s tím, že rozhodně neměl v úmyslu cokoli platit – ať už poškozenému D. K. nebo jednotlivým voličům – za hlasy pro xxx. Pokud se přitom dovolával povědomosti svědka Mgr. I. K. o jím tvrzeném záměru začlenit poškozeného D. K. do volební kampaně xxx v pozici brigádníka roznášejícího letáky, pak to jmenovaný vyloučil. Současně uvedl, že ho nabádal, aby se nijak neangažoval v záležitosti stahování kandidatury P. K. za xxx, o níž mu řekl. Zatímco tedy svědectví poškozených D. a P. K., jejich věrohodnost a jejich skutkovou verzi nic nezpochybnilo, věrohodnost výpovědí obžalovaného Ing. J. M. zásadně zpochybnil jím evidentně uvedené nepravdy. Jeho skutková verze přitom byla vyvrácena skutečnostmi vyplývajícími z výše uvedených důkazů podporujících skutkovou verzi poškozených D. a P. K.. Ta vyzněla ve všech souvislostech zcela logicky a pokud zahrnovala i tvrzení o tom, že za vzdání se volební kandidatury P. K. jím přislíbil též zařízení parkovací karty a přidělení grantu pro taneční školu navštěvovanou jejich dětmi a poskytl jim 3.000,- Kč v hotovosti a dvě vstupenky na For Arch, nebyl důvod jim to nevěřit, a to tím spíše, že i to korespondovalo s tím, co zaznělo na jednáních zachycených na nahrávkách pořízených D. K..

Z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že soud prvního stupně náležitě zohlednil všechny uvedené skutečnosti a důvodně vyšel ze všech uvedených důkazů.

Celkově vzato lze tedy podle názoru odvolacího soudu plně souhlasit se soudem prvního stupně v tom, že opatřené důkazy jednoznačně prokazují vinu obžalovaného Ing. J. M.. Tento závěr bylo možné bezpečně učinit na základě důkazů provedených před soudem prvního stupně a žádné další dostupné důkazy – včetně těch, které navrhl obžalovaný – ho nijak nemohly zvrátit. Důvody toho, proč nebyla provedena část důkazů navržených obžalovaným, podrobně rozvedl soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku, a odvolací soud se plně ztotožnil s jeho argumentací. Proto také neshledal důvody pro doplnění dokazování v odvolacím řízení. Důkazní situace ve věci byla konec konců poměrně jednoduchá potud, že klíčová skutková tvrzení uplatněná obžalovaným v rámci jím zvolené obhajoby zůstala osamocena, když stála prakticky proti všem ostatním důkazům, které je vyvracely. Bezpečně usvědčen tak byl celým souborem přímých a nepřímých důkazů. Co se přitom týče konkrétních okolností jeho trestné činnosti a jejich zhodnocení z hlediska rozhodnutí o vině, je možno plně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, z něhož je také patrné z jakých důkazů soud prvního stupně vycházel.

Odvolací soud má zároveň za to, že soud prvního stupně také správně kvalifikoval jednání, jehož spácháním uznal obžalovaného Ing. J. M. vinným, jako přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku a přečin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 2 trestního zákoníku. Přečinu vydírání se obžalovaný dopustil tím, že pohrůzkou připravení poškozeného D. K. o značnou část příjmů z jeho výdělečné činnosti – konkrétně příjmů ze zajišťování úklidových prací – na něho působil s cílem přimět jeho prostřednictvím jeho manželku P. K. k odstoupení z volební kandidátky xxx pro komunální volby v roce 2014. V inkriminovaném období byl obžalovaný Ing. Jan Mikulecký radním Městské části Praha 18 a patřil mezi vlivné lokální politiky s aspiracími dostat se po volbách v roce 2014 opět do důležitých výkonných komunálních funkcí, takže poškození D. K. a P. K. se mohli reálně obávat toho, že je schopen uplatnit proti nim svůj vliv a D. K. minimálně zásadně zkomplikovat možnosti příjmů ze zajišťování úklidových prací v dané lokalitě. Vzhledem k tomu, že tyto příjmy tvořily těžiště příjmů rodiny poškozených, mohlo to existenčně ohrozit celou jejich rodinu. Takováto hrozící újma měla bezesporu charakter těžké újmy a poškozenými tak také zjevně byla vnímána. Poškozená P. K. pod jejím vlivem podepsala listinu o svém odstoupení z kandidátky xxx v Městské části Praha 18 a poškozený D. K. se nedokázal s nastalou situací vyrovnat a nakonec vyhledal i pomoc psychiatra. Znaky skutkové podstaty přečinu podplácení podle § 332 odst. 1 alinea 2 trestního zákoníku pak obžalovaný Ing. Jan Mikulecký naplnil tím, že danou výhrůžku doprovodil opakovaně pronesenou protinabídkou zdvojnásobení platby za práci provedenou poškozeným D. K. ve prospěch společenství vlastníků bytových jednotek v domě v Praze 9 v Místecké ulici č. 453 pro případ, že dosáhne požadované rezignace poškozené P. K. na volební kandidaturu za xxx v komunálních volbách v roce 2014. Tato nabídka – ve své podstatě spočívající v příslibu ničím věcně neopodstatněného nadcenění práce na vymalování sklepního prostoru v objektu spravovaném daným společenstvím vlastníků bytových jednotek – byla vázána na výkon podnikatelských aktivit vyvíjených poškozeným D. K., takže v tomto ohledu byla učiněna v souvislosti s jeho podnikáním, jak dovodil soud prvního stupně, ale jediným důvodem jejího učinění byla snaha docílit odstoupení jeho manželky P. K. z kandidátky xxx, a tím ovlivnění následného přepočítání dosažených volebních výsledků na zastupitelské mandáty. Přicházelo tedy v úvahu i její právní posouzení jako nabídky podle § 332 odst. 1 alinea 1 trestního zákoníku. Výhoda, která s ní byla spojena, měla totiž v daném skutkovém rámci povahu úplatku ve smyslu § 332 trestního zákoníku a provedení daných voleb v prostředí volné soutěže různých politických subjektů a osob za ně kandidujících, stejně jako sestavení kandidátek do těchto voleb, představovalo obstarání věci obecného zájmu ve smyslu § 332 odst. 1 alinea 1 trestního zákoníku. Stejnou povahu jako uvedená výhoda však měly i další výhody nabídnuté a slíbené obžalovaným ze stejného důvodu poškozeným, ať už spočívající v poskytnutí finančních prostředků (částky 3.0000,- Kč) nebo v něčem jiném (poskytnutí vstupenek na For Arch, zařízení parkovací karty nebo přidělení grantu pro taneční školu navštěvovanou dětmi poškozených). Takové jednání přitom rovněž naplňovalo znaky přečinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1 trestního zákoníku. Úplatek totiž nemusí spočívat jen v penězi vyčíslitelném plnění, ale i v jakémkoliv jiném plnění nebo výhodě, pokud je příslibena, nabídnuta nebo poskytnuta v souvislosti s určitou záležitostí obecného zájmu, přičemž takovou záležitostí mohou být i volby do zastupitelských orgánů a působení a hlasování v nich. Úplatek tedy může spočívat i v nabídce určitého plnění v zájmu docílení odstoupení někoho z volební kandidátky, stejně jako v učinění

takové nabídky v zájmu dosažení jeho vzdání se již získaného mandátu zastupitele. Tyto kroky totiž mohou ovlivnit výsledek voleb a rozhodování v zastupitelských orgánech po nich. Soud prvního stupně však danou právní kvalifikaci nepoužil a obžalovaného neuznal vinným uvedeným jednáním, čímž pochybil. Odvolací soud nicméně toto jeho pochybení nemohl s ohledem na zákaz reformationis in peius zakotvený v § 259 odst. 4 trestního řádu napravit, neboť jeho náprava by vedla k rozhodnutí v neprospěch obžalovaného za situace, kdy rozsudek soudu prvního stupně napadl pouze on, nikoliv státní zástupce. Oproti tomu žádné pochybení neshledal odvolací soud ve zprošťujícím výroku napadeného rozsudku. Soud prvního stupně správně dospěl k závěru, že stíhaná žádost obžalovaného Ing. Jana Mikuleckého o zajištění volebních hlasů pro určitý politický subjekt – v daném případě pro xxx – je samostatným skutkem a že sama o sobě – v situaci kdy ani obžalovaný ani poškozený D. K. neučinili žádné kroky směřující k jejímu faktickému naplnění – není trestněprávně postižitelná, neboť nenaplnňuje znaky žádného trestného činu – tedy ani přečinu maření přípravy a průběhu voleb a referenda podle § 351 alinea 2 trestního zákoníku, který v ní spatřovala obžaloba – a nepředstavuje ani žádné trestněprávně postižitelné stadium trestné činnosti. Jednalo se totiž o slovní projevení záměru učinit něco co by bylo trestněprávně postižitelné, pokud by vedlo k oslovení konkrétních voličů s cílem ovlivnit jejich politické rozhodnutí při volbách.

Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud též výrok o trestu a neshledal jej nepřiměřeně přísným ani nepřiměřeně mírným.

Trest byl obžalovanému Ing. Janu Mikuleckému ukládán podle ustanovení § 175 odst. 1, § 67 odst. 1 a 3 a § 68 odst. 1 a 2 trestního zákoníku jako trest úhrnný ve smyslu § 43 odst. 1 trestního zákoníku. Uložen byl jako samostatný peněžitý trest v 100 denních sazbách po 1.000,- Kč, tedy v celkové výměře 100.000,- Kč, to znamená hluboko v dolní polovině jeho možné výměry, která se mohla pohybovat v rozmezí od 2.000,- Kč do 36.500.000,- Kč. Soud prvního stupně přitom vzal na zřetel všechny skutečnosti rozhodné pro jeho uložení. Důvodně tak u obžalovaného Ing. Jana Mikuleckého shledal přitěžující okolnosti v tom, že stíhaným jednáním naplnil znaky více trestných činů a že jím způsobil poškozeným psychické útrapy, které si u D. K. vyžádaly i léčení. Na druhé straně současně správně považoval za klíčové to, že obžalovaný nikdy nebyl soudně trestán ani postižen za přestupek a že v místě bydliště požívá dobrou pověst, takže nyní posuzované jednání bylo možné chápat jako zcela mimořádné vybočení z jeho jinak řádného občanského života. Na místě bylo také zohlednit to, že od spáchání stíhané trestné činnosti uplynula poměrně dlouhá doba, aniž by se dopustil něčeho jiného odsouzeníhodného. Za této situace soud prvního stupně důvodně shledal, že není důvod působit na něj uložením trestu odnětí svobody a plně postačí uložit mu peněžitý trest citelně postihující jeho majetkovou sféru. Také jím stanovená výměra náhradního trestu odnětí svobody v trvání devíti měsíců pro případ, že by ve stanovené době neuhradil peněžitý trest, se jeví jako zcela přiměřená okolnostem případu i poměrům obžalovaného.

Ze všech těchto důvodů dospěl odvolací soud k závěru, že soud prvního stupně v napadeném rozsudku učinil věcně správné rozhodnutí o vině i o trestu, které ve všech směrech odpovídá zákonu. Proto bylo odvolání obžalovaného jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný. Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 23. února 2017

JUDr. Alexander **Sotolář**, v. r.  
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:  
Martina Trantinová